

dat er slechts van geestelijke en niet van lichamelijke opstanding sprake kan zijn.

Indien Christus niet opgewekt is, dan is de apostolische prediking ijdel.

Haar inhoud en kracht is toch dat zij de verkondiging brengt van een levenden zaligmaker.

Wanneer Jezus nu in het graf is gebleven dan is de levende inhoud aan de prediking ontnomen.

Welke vrucht kan een prediking hebben, die een Jezus verkondigt welke gestorven is en dood is gebleven?

Indien Christus niet opgewekt is, dan is ons geloof ijdel en tevergeefs.

Gelooven is ook vertrouwen.

Hoe kan nu het geloovig vertrouwen zich klemmen aan een verlosser, die door het graf werd overwonnen en onmachtig bleek de boeien des doods te verbreken?

Vertrouwen op een overwonnen en gelooven in een gestorvene, is dat niet ijdel en tevergeefs?

Indien Christus niet opgewekt is, dan zijn wij nog in onze zonden.

Verlossing is er dan niet.

Dan heeft Jezus zich in den dood gegeven, het graf heeft Hem omsloten gehouden en van bevrijding is dan geen sprake.

De zware steen houdt de groeve dan volstrekt dicht.

De dood heerscht dan ongebroken.

En daarin triumeert de bezoldiging der zonde.

Indien Christus niet opgewekt is, zijn zij verloren die in Hem ontsliepen.

Immers zij gingen vertrouwend de eeuwigheid in en legden het moede hoofd op het rustbed der dooden neer in de verwachting van een zalige opstanding.

Maar zonder de verrijzenis van Christus ontbreekt hun voor die hoopvolle verwachting alle grond.

En zij zijn verloren, hopeloos verloren, die met deze fictie zich hebben geveild.

Ja, waarlijk, indien Christus niet opgewekt is dan zijn wij de ellendigste van alle menschen.

Wij, christenen, vonden in dit leven ons geluk niet.

Daarom hoopten we op een ander, een beter vaderland.

En het geopende graf van onzen Borg ontsloot ons daartoe de poort.

Maar indien nu Jezus in den dood zou zijn gebleven dan was er voor ons geen eeuwigheidsverwachting.

In dit leven dan teleurstelling en voor het hiernamaals geen licht.

Waren we dan niet de ellendigste van alle menschen?

Maar nu... Christus is opgewekt.

Hij als eersteling en dus de profetie in zich dragend van de opstanding der zijnen.

Nu is de apostolische prediking een evangelie van levende hoop.

Nu heeft ons geloof een rijken inhoud, want onze Zaligmaker is wel overgeleverd om onze zonden maar opgewekt om onze rechtvaardigmaking.

Nu roemen wij op ons Paascheest in een overwinning over dood en graf en staan wij in de zekerheid van volkomen verlossing van zonde en dood.

En nu treuren wij niet over hen, die van ons gingen alsof zij verloren zijn.

Onze dooden slapen slechts tot den morgen der zalige opstanding.

En nu zijn wij niet de ellendigste maar de gelukkigste van alle menschen, die den dood in het aangezicht roemen mogen: ik geloof de wederopstanding des vleesches en een eeuwig leven.

Zalig wie zoo Paschen doorleeft.

Indien Christus niet was opgewekt, Mijn God, waar was mijn hoop, mijn moed gebleven Ik was vergaan in al mijn smart en rouw.

Maar nu... Christus is opgewekt, daarom Wacht op den Heer, godvruchte schaar, houdt moed Hij is getrouw, de bron van alle goed!

J. G. KUNST.

KERKELIJK LEVEN.

Synode-Indrukken.

X.

De geheimzinnige auto.

De goede Vreelanders zullen niet geweten hebben, wat zij zagen, toen op een Zondag tusschen de twee diensten een auto voor de pastorie stilstond en vier heeren daaruit stapten.

Als zij iets van de nieuwsgierigheid van alle dorpsbewoners hebben — de stedelingen hebben nog wel groter gebreken — dan zal het van mond tot mond zijn gegaan: wat moet het met die auto?

De pastor, vermoed van het Synodewerk, reeds op jaren, een preek achter zich en de ander vóór zich, werd bewerkt om de Synode uit te stellen.

De kerkeraad van Amsterdam-Zuid pleitte bij monde van zijn deputaten, dat hij met zijn antwoord niet binnen de vier dagen, aan Dr Geelkerken gesteld, gereed kon zijn.

De praeses met zijn goedig hart, die gaarne ieder een dienst bewijst, was in beginsel niet ongenegen tot uitstellen over te gaan.

En toen den volgenden dag de door hem gevraagde adviezen niet spoedig binnenkwamen en bij uitstel toch spoedig bericht noodzakelijk was, besloot hij ertoe en verwittigde „De Standaard”.

Zoo stond het nog in de stads-editie van dat blad. Links en rechts konsternatie bij wie dat lasen. Mystifikatie? werd hier en daar gevraagd.

Immiddels echter ontving de Praeses de noodige adviezen en inlichtingen.

En hij had den moed om op zijn genomen besluit terug te komen.

Had hij zich bezorgd gemaakt door de overweging: „welk figuur zal ik slaan”, hij zou er voor zijn teruggedeinsd.

Maar nu aarzelde hij niet.

Hij riep de Synode tegen den bestekden datum saam.

In de treinen kon men beluisteren, hoezeer men de houding van den Praeses prees.

Ware het uitstel doorgestaan, zoo zou men zeker het inkorrekte niet hebben laten passeeren.

Maar nu voelde men met den Praeses mee.

Toen dan ook Ds Fernhout op de Synode van het een en ander uitleg gaf, was er niemand, die ook slechts het geringste verwijt tot hem richtte. Alles was terechtgekomen.

En de persoon van Ds Fernhout was door die korte schommeling nog in een te vriendelijker licht komen te staan.

Wie zou op hem boos kunnen zijn?

Geen antwoord.

Indien de Synode voor instemming vatbaar ware, zou dit veeleer een reden daarvoor hebben gegeven: er was nog geen antwoord van Dr Geelkerken.

De vier dagen waren tot vijf dagen uitgedijd en nog was er niets.

Zelfs geen briefje van verontschuldiging.

Hoe de vork in den steel zat, was niet onbekend.

Een onderling had het in de Park-kerk te Amsterdam-Zuid uitgesproken, dat Dr Geelkerken voor zijn antwoord aan een dag genoeg had, ja het zelfs wel in vijf minuten kon geven, maar dat de kerkeraad met het zijne niet klaar kon komen. Daarom verzocht hij Dr Geelkerken zijn antwoord niet vóór dat van den kerkeraad te verzenden. En Dr Geelkerken had daarop van den kansel de verzekering gegeven, dat beide antwoorden tegelijk naar Assen zouden worden gezonden.

Hoewel de Synode volstrekt niet hooggevoelende was en zich niet op een standpunt van gezagshoogheid plaatste, kon zij zich hierin toch niet lijdelijk schikken.

Had zij hier toegegeven, dan zou zij hebben toegelaten, dat een kerk over alle andere kerken in haar meerdere vergadering heerschte.

Dan zou een kerk aan heel de Synode de wet hebben gesteld.

En dat, terwijl de Synode van dien kerkeraad niet eens antwoord verwachtte.

Wel hadden Deputaten der Synode er bij hem op aangedrongen om invloed uit te oefenen op Dr G., opdat die, zou hij het met vrije conscientie kon doen, de verklaring zou teekenen.

Maar eenig bericht daaromtrent had de Synode niet gevraagd.

Er werd dus besloten aan Dr Geelkerken een telegram te zenden, dat de Synode vóór den volgenden dag twee uur van hem tijding verzocht of hij al of niet de hem voorgelegde verklaring wenschte onderteekenen en zoo geen antwoord werd ontvangen zou dit als een weigering om te teekenen worden opgevat.

Men ziet, ook hierin toonde de Synode zich weer lankmoedig.

Het zou voor de hand gelegen hebben, wanneer zij per omgaande antwoord had verlangd.

Als het toch gereed lag, waarom kon Dr Geelkerken het niet dadelijk zenden?

Maar ook hier hield men met prikkeling, die daardoor mogelijk kon opgewekt worden, rekening. Intusschen deed men andere zaken af.

Hoe men echter de Synode thans verwijten kan, dat zij op het laatst „met telegrammen ging werken”, is een raadsel.

Hoe hierin eenig gemis aan broederlijkheid gezocht kan worden, evenzeer.

Zou het wellicht beter zijn geweest, wanneer de Synode kortweg Dr G. geciteerd had?

Zou men het vriendelijker hebben gevonden, wanneer de Praeses hem dadelijk na zijn binnenkomst in de zitting van het Comité-generaal een bestraffing had toegediend, omdat hij den termijn, door de Synode gesteld, eigenmachtig had overschreden?

Of zou men het verantwoordelijk tegenover de kerken hebben geacht de Synode geheel onnoodig langer te rekken, de gemeenten, welke nu haar predikant hadden afgestaan, noodeloos nog langer van herderlijke zorg verstoken te laten?

Wij hoorden een Synodelid het vermoeden opperen, dat de Synode van Assen misschien al langer geduurd had dan de staat der rechteid, maar hoelang had men de Synode dan wel willen ophouden?

Er was geen enkel motief noch aan het behoud van Dr G. noch aan het heil der kerken te ontleenen om een houding aan te nemen van: Komen wij er vandaag niet, dan komen wij er morgen.

De Synode handelde ook hierin nog heel zacht, kens met Dr G.

Stuurli aan den wal, die thans ontevreden zijn over den gang van zaken, kunnen gemakkelijk ongemakkelijke kritiek oefenen.

Zij, die in het schip geweest zijn, weten, dat ook nu nog de Synode het goede met Dr G. zou wel als met de kerken voorhad.

Ook nu nog verliet haar de uiterste welwillendheid niet.

Geen reactie.

Na een beslissing als die, welke op de Synode te Assen genomen werd, bestaat er een neiging om zich krampachtig vast te klemmen aan het oude.

Het is nu eenmaal een levenswet, dat actie reactie werkt.

Wanneer dan ook iets vreemds zich openbaart, dat gewoonlijk als iets nieuws wordt beschouwd — ofschoon het vooral in deze van kracht is, dat er niets nieuws is onder de zon — dreigt altoos het gevaar, dat men zich tegen al het nieuwe kant.

Indien men niet oppast zal dit een van de meest funeste gevolgen van de kwestie-Geelkerken zijn, dat de echte, voortgaande reformatie, welke roeping is van alle tijden, maar vooral in onze dagen broodnodig is, wordt stopgezet.

Dan viert het konservatisme hoogtij.

En ook dit moet voor onze kerken een ramp worden geacht.

Konservatisme, dat nooit bedoelt het goede, door God geschonken, te konserveeren en daarmee te wekeren, maar dat er steeds op uit is, om bestaande toestanden onveranderd te laten en alle verbetering af te wijzen, is door God veroordeeld. Zegt den kinderen Israëls, dat zij voortvaren.

Zoo luidt de eisch des Heeren.

Dat blijve ook onder ons de leuze.

Men vergele het niet; met reformatie heeft de actie-Geelkerken niets gemeen.

Zij leidde onze kerken in het spoor der deformatie.

Zij moest konsekvent voeren tot losweeking van het Woord en tot degradatie van onze Gereformeerde belijdenis.

Niet voor ieder was dat van meetaf duidelijk.

Thans beginnen steeds meerderen het in te zien.

En wij hopen, dat het niet lang zal duren, of ieder onzer zal inzien, dat het proces niet liep over een kleinigheid, maar dat er een der levensbelangen van ons kerkelijk en geestelijk leven mee was gemoeid.

Intuïtief wordt dat wel bijna algemeen in onze kerken gevoeld.

Maar nog niet ieder weet dat goed te beredeneeren.

En daarop dient ook aangestuurd.

Door bijzondere omstandigheden was het voor ons sinds lang geen geheim meer, dat er een ziekteproces in onze kerken werkte.

Wat achter de gesloten deuren van onze Redactie zich afspeelde, stond hiernee in nauw verband. Steeds hebben we op die bedenkelijke symptomen gewezen en geweigerd ons te laten vinden voor een kompromis, waardoor het aan ons Calvinisme vijandig beginsel zich zou vermengen met het zuiver reformatorische streven.

Natuurlijk hebben wij daarvan niet enkel vragde beleefd.

Het neen-zeggen brengt zijn onaangenaamheden mee.

Toch zou het van ondank getuigen, indien wij er niet voor uitkwamen, dat de uitkomst, hoe gaarne wij die anders hadden gezien en hoezeer wij ons zonder dat het groote publiek het vermoedde, hebben beijverd om afwijkenden te winnen en te overtuigen, ons heeft gerechtvaardigd.

Wat wij bij de eerste kennismaking als deformatie signaleerden is thans ook als deformatie aan den dag gekomen.

Juist daarom mochten wij ons standpunt niet prijsgeven, omdat deformatie en reformatie twee tegengestelde werkingen zijn, welke elkander met geestelijke wapenen moeten bestrijden.

Nu leze men uit deze bekentenis weer niet te veel, waaraan men zich in onzen tijd nog al eens bezondigt.

Men meene niet, dat elke wisseling, welke er gedurende het bestaan van ons blad in de Redactie heeft plaats gevonden, tot het konflikt tusschen deformatie en reformatie kan worden herleid.

Daartegen zouden wij reeds bij voorbaat moeten opkomen.

Maar dat dit konflikt in de eerste jaren telkens weer uitsloeg, mag achteraf wel openbaar gemaakt.

Aan het reformatorisch ideaal hebben wij onze trouw verpand.

Dat bracht vanzelf mede, dat wij elk deformatorisch pogen, hoezeer wij ook ter wille van hen, die het voorstonden er leed overdroegen, zonder een pas te wijken moesten weerstaan.

Dit is dan ook voor ons de zegen van Assen, dat de Synode een van de wissels, welke naar het deformatorische spoor was overgehaald, weer in den goeden stand heeft teruggebracht.

Dat stempelt haar tot een reformatorische Synode.

Doch daarmee is het reformatorisch werk niet afgelopen.

Want ha reformatie

Er moet

Daarbij

Zoals

Daaraan

's Heeren

eren voor

Voorshat

volgende

drongen:

1. VERB

2. UITBO

3. PLEIT

4. HERZ

5. HERZ

GEN"

EENIGE U

6. DOOK

CHIESTEL

WAAR DI

SING.

7. BEP.

PUNT

Wij moge

van ons v

weer op ve

De reform

den doorge

= Zulvere

Na de p

node is er

Niet in A

Daar bre

uitspraak

Maar in

Behouden

hun houdi

schijnen al

zich aan de

Heerlijk i

metterdaad

En groote

Wij gelo

zaak-Geel

komen van

tot beter i

Daarover

Maar er

De „N. R

view vertel

zijn zijde

omdat hij

loos zou st

Ook berei

in een lijd

zij niet last

Indien dit

verontruste

Eerlijkheid

leken.

Want zich

de besluite

voert in een

achtig" niet

Voor onze

schatteu ge

ding met z

waaromtre

Maar daar

Zij maken

onzer belij

Eat te ne

zeker onder

De Synode

Dr G., dat h

aan wat hij

Ze mogen

en anderszin

Nu het ed

zich geveins

een taak me

Krachten

niet alleen te

wijkende gev

glijpt, maar

de Dienaren

binnen haar

Van het

kwijten.

Zij kunnen

vragen steller

tekening vo

Maar bij d

ressort is di

Het zou n

Indien er

kanten, die

verwante zij

misschien ee

leggen van z

om zuivere

Maar zoove

Van dit d

zich dan ook

Al wat naa

Zij hebben